ਕੇ. ਅਰੁਮੁਗਾ ਵੇਲਾਇਆ

ਬਨਾਮ

ਪੀ.ਆਰ. ਰਾਮਸਾਮੀ ਅਤੇ ਅਨਜ.

(ਸਿਵਿਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 2564 ਦਾ 2012)

ਜਨਵਰੀ 27, 2022

[ਐਲ. ਨਾਗੇਸਵਰਾ ਰਾਓ, ਬੀ. ਆਰ. ਗਵਾਈ ਅਤੇ

ਬੀ. ਵੀ. ਨਾਗਰਥਨਾ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਸਿਵਿਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਸੰਹਿਤਾ, 1908 – ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ –ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 – ਧਾਰਾ.17 – ਇੱਕ 'ਪੀਐਸ' ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਤਨੀਆਂ ਸਨ – ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਤੋਂ, ਉਸ ਦੀਆਂ 4 ਧੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ (ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ) ਸਨ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ; ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਤੇ ਦਿਵੰਗਤ 'ਐਮ' – ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮੁਦਾਈ ਹੈ – ਮੁਦਾਈ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪੀਐਸ ਦੇ ਹੇਠ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ 26.01.1994 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਹੋਈ – ਮੁਦਾਈ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਮੰਗੀ ਹੈ – ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੁੰਸਿਫ਼ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ – ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵੀ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ – ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 37 ਦਾ 1993 ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ 1964 ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਾਈ ਵੱਲੋਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਉਹੀ ਰਾਹਤ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ – ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 37 ਦਾ 1993 ਵਿੱਚ ਕਿ ਸਾਂਝੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪੀਐਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ – ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ – ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਵਰਜਿਤ ਸੀ – ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ, ਵਿਚਾਰਣ ਲਈ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਕੀ ਮੁਦਾਈ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੁਕੱਦਮਾ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦਾ 1993 ਦੀ ਤਾਰੀਖ 23.03.1999 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਵਰਜਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਂਝੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਦਿਵੰਗਤ 'ਐਮ' ਵਿੱਚ 1964 ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਹੋ ਗਈ ਸੀ – ਫੈਸਲਾ: ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ 1964 ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ 13.06.1964 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕ ਇਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਹੋਈ ਸੀ – ਉਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਸੀ/ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਵਸਥਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਸੀ – ਉਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਅਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ – ਇਹੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) (ਈ) ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ – ਹੋਰ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਤੱਕ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਭਾਜਨ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹੀ ਅੰਤਿਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ – ਇਸ ਲਈ, ਪੁਰਖੇ/ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵਿਭਾਜਨ 1964 ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਭਾਜਨ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਕਬਜੇ ਲਈ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ – ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਦਾਂਤ ਬਿਲਕੁਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ – ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ।

ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਦਾਲਤ

ਫੈਸਲਾ: 1. ਇਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਜੋ ਇੱਕ ਮਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਐਨੈਕਸਚਰ ਪੀ-10 (ਐਕਸ. ਬੀ-13) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਟਾਈਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪੱਤਰ/ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਿਤ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) (ਈ) ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 23]

2. ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਸਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਇਨਾਮ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮਾਪਾਂ ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡਣ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਸਲ ਵਿਭਾਜਨ ਦੀ ਮਿਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਵੀ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪਾਂ ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (2) (ਵੀ) ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਸੀ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਅਸਰਦਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਭਾਜਨ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਹੋਵੇਗਾ ਧਾਰਾ 17 (2) (ਵੀ) ਅਧੀਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਰੀਖਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਚਲ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਰੁਚੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਸਿਰਜਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ, ਜਦੋਂ ਨਿਰਵਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਰਾਹਤ ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰਯ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 24]

3. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਬੀ-13 ਇਨਾਮ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਜੰਗੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਤਰਾਂ ਹੈ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 25]

3. ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਤੱਕ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹੀ ਅੰਤਿਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਰਸਰ ਅਹਮਦ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪੁਰਖੇਵਾਲੀ/ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ 1964 ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਲਈ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਦਾਂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। [ਪੈਰਾਸ 29 & 31]

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹੇਮੂ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ [1968] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 639 - ਫੈਸਲਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ।

ਮੋਹਨਲਾਲ ਗੋਇੰਕਾ ਬਨਾਮ ਬੇਨੋਯ ਕਿਸ਼ਨਾ ਮੁਖਰਜੀ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਐਸ.ਸੀ. 65 : [1953] ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 377; ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਹੇਮੰਤ ਕੁਮਾਰ ਭੱਟਾਚਾਰਜੀ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1966 ਐਸ.ਸੀ. 1061: [1963] ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 542; ਸਤੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ[1969] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 244; ਚੰਪਾਲਾਲ ਬਨਾਮ ਮਸਤ. ਸਮਰਥ ਬਾਈ [1960] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 810; ਕਾਸ਼ੀਨਾਥਸਾ ਯਾਮੋਸਾ ਕਬਾਦੀ ਬਨਾਮ ਨਰਸਿੰਗਾ ਭਾਸਕਰਸਾ ਕਬਾਦ [1961] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 792; ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ [1976] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 119 : [1976] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 202; ਮਥੁਰਾ ਪ੍ਰਸਾਦ

ਸਰਜੂ ਜੈਸਵਾਲ ਬਨਾਮ ਦੋਸੀਬਾਈ ਐਨ.ਬੀ. ਜੀਜੀਭੋਯ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1971 ਐਸ.ਸੀ. 2355 : [1970] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 830; ਰਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਗਰੇਵਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਨਜੀਤ ਕੌਰ ਅਤੇ ਹੋਰ [2020] 9 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 706 ਰਿਪੁਦਮਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਟਿੱਕਾ ਮਹੇਸ਼ਵਰ ਚੰਦ [2021] 7 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 446 – ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹੇਮ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ [1968] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 639 12; ਸਤੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ [1969] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 244; ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਲਾਲ [1989] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 99 12 : [1989] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 250; ਕੱਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ [1976] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 119 : [1976] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 202; ਭੂਪ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮੇਜਰ ਅਤੇ ਹੋਰ [1995] 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 709 : [1995] 3 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 466 16; ਰਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਗਰੇਵਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਨਜੀਤ ਕੌਰ ਅਤੇ ਹੋਰ [2020] 9 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 706; ਰਿਪੁਦਮਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਟਿੱਕਾ ਮਹੇਸ਼ਵਰ ਚੰਦ [2021] 7 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 446; ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਲਾਲ [1989] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 99 : [1989] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 250; ਰਤਨ ਲਾਲ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹਰਿਤ [1974] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 109; ਭੂਪ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮੇਜਰ ਅਤੇ ਹੋਰ [1995] 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 709 : [1995] 3 ਸੁਪਲ. ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 466; ਨੰਨੀ ਬਾਈ ਬਨਾਮ ਗੀਤਾ ਬਾਈ [1959] 1 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 479 – ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

[1968] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 639ਫੈਸਲਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂਪੈਰਾ 21(ਅ) ਸਿਵਲ ਅਪੀਲੇਟ ਜੁਰਿਸਡਿਕਸ਼ਨ: ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 2564 ਆਫ 2012।

ਮਦ੍ਰਾਸ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਦੁਰਾਈ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ 06.08.2007 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨਾਲ ਐਸ.ਏ. ਨੰਬਰ 92 ਦੇ 2007 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ।

ਵੀ. ਪ੍ਰਭਾਕਰ, ਮਿਸ. ਜਯੋਤੀ ਪਰਾਸ਼ਰ, ਐਨ.ਜੇ. ਰਾਮਚੰਦਰ, ਮਿਸਿਜ਼. ਰੇਵਤੀ ਰਾਘਵਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਕੇ. ਕੇ. ਮਾਣੀ, ਮਿਸ. ਟੀ. ਅਰਚਨਾ, ਜਵਾਬਦੇਹਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਾਗਰਥਨਾ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ ਵੱਲੋਂ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਨਾਗਰਥਨਾ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ।

ਮੂਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 101 ਦੇ 2004 ਦੇ ਪਲੇਂਟਿਫ ਨੇ ਮਦੁਰਾਈ ਬੈਂਚ ਦੀ ਮਦ੍ਰਾਸ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਆਂਪੀਠ ਦੁਆਰਾ 6 ਅਗਸਤ, 2007 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਯਾਨੀ ਸਬਆਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਸੂਟ ਨੰਬਰ 38 ਦੇ 2005 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੁੰਸਿਫ ਅਦਾਲਤ, ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

[ਬੀ. ਵੀ. ਨਾਗਰਥਨਾ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ.]

2. ਸੁਵਿਧਾ ਲਈ ਇੱਥੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੈਂਕ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਦਰਭਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

3. ਪਰਚੀਕਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:

(i) ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਅਤੇ ਮੁਥੁ ਸਰਵਾਈ, ਮਾਰੀਮੁਥੁ ਸਰਵਾਈ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਸਨ, ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਹਨ ਅਤੇ ਮਾਰੀਮੁਥੁ, ਜੋ ਹੁਣ ਜੀਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਪਤਨੀ

ਪੂਮਾਇਲ ਵੀ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਪਰਚੀਕਾਰ, ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਤੇ ਦਿਵੰਗਤ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਦੇ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ, ਵੀਰਮਕਲੀ ਅੰਮਲ (ਜੋ ਮਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ) ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰ ਧੀਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਹੈ, ਨਾਮਤ: ਪੀ.ਆਰ. ਰਾਮਸਾਮੀ। ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ, ਕਾਲੀਅੰਮਲ ਦੇ ਨਾਲ, ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ, ਜੋ ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਹਨ, ਨਾਮਤ: ਪੀ.ਆਰ. ਕਸੀਲਿੰਗਮ ਅਤੇ ਮਾਰੀਮੁਥੂ। ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਕੇ. ਅਰੁਮੁਗਾ ਵੇਲੈਯਾ ਪਰਚੀਕਾਰ ਹੈ।

(ii) ਪਰਚੀਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਨੇ 26 ਜਨਵਰੀ, 1994 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵਸੀਅਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪਰਚੀਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਚਾਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਰਚੀਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲਣਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ, ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਵਸੀਅਤ ਅਧੀਨ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ, ਪੂਮਾਇਲ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਦੀ ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਤੇ ਪਰਚੀਕਾਰ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਪਰਚੀਕਾਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ, ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਪਰਚੀਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਭਾਜਨ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(iii) ਪਰਚੀਕਾਰ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ 26 ਜਨਵਰੀ, 1994 ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਅਧੀਨ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦਾ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਜੋ 25 ਮਾਰਚ, 2003 ਨੂੰ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੀ ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨਾਲ ਪਰਚੀਕਾਰ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਵਿਭਾਜਨ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ।

4. ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:-

(i) ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਨ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਕਿ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਨੇ 26 ਜਨਵਰੀ, 1994 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਬਣਾਈ ਸੀ (ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਦੀ ਤਾਰੀਖ 24 ਜਨਵਰੀ, 1994 ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ) ਚੰਗੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੇਰ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਪਰਚਾਰਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਝੂਠੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਮੁਥੂ ਸਰਵਾਈ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਵਜੋਂ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕਰਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਿ ਅਣਵੰਡੇ ਪੁਰਖੇਤਰੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਕਈ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਖਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕਰਤਾ ਸੀ। ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵੰਡ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਧੀਨ ਵੰਡ ਹੋਈ। ਫਿਰ ਕੋਪਰਸੀਨਰਸ ਵੰਡੇ ਹੋ ਗਏ। ਇਹ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ, ਅਰਥਾਤ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਦੇਰ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਹ ਤਬ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸ ਵੰਡ ਵਿੱਚ, ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਅਚਾਨਕ ਮਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਪੂਮਾਇਲ ਮਾਣ ਰਹੀ ਸੀ।

(ii) ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ 1991 ਵਿੱਚ 93 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਬੁਢਾਪੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਫੈਸਲੇ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਤੇ ਕਲਿਆਮਮਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਬੀਮਾਰ ਸਿਹਤ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦਿਆਂ, ਦੇਰ ਪੂਮਾਇਲ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 347 ਦਾ 1991 ਵਿੱਚ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ, ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੁੰਸਿਫ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ, ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਹਾਸੇ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਤੇ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਪੁਰਖੇਤਰੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ

ਨੂੰ ਦੇਰ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੀਆਂ ਸੁਤੰਤਰ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਦੇਰ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਵਲੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਪੁਰਖੇਤਰੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਹੋਣਾ ਛੁਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਛੁਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਪੰਚਾਇਤਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵੰਡੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਰ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ, ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਦੁਆਰਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਦੀ ਵਿਧਵਾ, ਪੂਮਾਇਲ ਨੇ ਵੀ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੁੰਸਿਫ ਕੋਰਟ ਨੇ, ਉਕਤ ਵੰਡ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਅਣਵੰਡੇ ਪੁਰਖੇਤਰੀ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨ A.S ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ 1993 ਦਾ ਨੰਬਰ 37. ਲੇਟ ਪੂਮਾਇਲ ਏ.ਐੱਸ. ਵਿੱਚ ਕਰਾਸ ਅਪੀਲ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। 1993 ਦਾ ਨੰਬਰ 37. ਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਾਲ 1995 ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(iii)

ਮੈਡਰਾਸ ਦੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੀਮਾਂਡ ਦੇ ਹੁਕਮ ਖਿਲਾਫ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਬ-ਕੋਰਟ, ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਨੂੰ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਕੇ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਅਪੀਲ 23ਵੀਂ ਮਾਰਚ, 1999 ਨੂੰ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਈ ਗਈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਪੁਰਖੇਦੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਨ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਦਿਵੰਗਤ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਮਾਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੂਮਾਇਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਕਬਜ਼ੇਦਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

iv. ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਚੂੰਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ 1964 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਦਿਵੰਗਤ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਰਾਬਰ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਵੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਵੇਦਾਰੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਰੋਧੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਕਿ ਪੂਮਾਇਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਰਾਹੀਂ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ।

v. ਕਿ 26ਵੀਂ ਦਸੰਬਰ, 1988 ਨੂੰ ਪੇਰਿਆਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਨੇ ਸਥਾਈਮੰਗਲਮ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸੀਨੀਅਰ ਨੰਬਰ 181/1 ਅਤੇ 181/3 ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋ ਇਨਾਮ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਿਖੇ। ਕਿ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 376 ਦੇ 1991 ਵਿੱਚ ਇੱਥੇ ਦੇ ਮੁਦਾਈ ਵੱਲੋਂ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਖਿਲਾਫ ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੀ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਮੁੰਸਿਫ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 38 ਦੇ 1994 ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।

(vi) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਦੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦਿਤ ਵਸੀਅਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵਸੀਅਤ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਬਿਸਤਰੇ ਉੱਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਸੀ। ਕਿ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਨੂੰ ਐਸਟਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ, ਪੁਰਖੇਦੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ O.S. ਨੰਬਰ 347/1991 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਪੱਟਾ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਣਾਈ ਗਈ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਐਤਰਾਜ਼ ਜਤਾਇਆ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵੇਖਾਈਆਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(vii) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਰ ਨਾਲ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਸਿਹਤਮੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਦੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕੈਦੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ HCP ਨੰਬਰ 457 ਦੇ 2003 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੇਬੀਅਸ ਕੋਰਪਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦਾ ਦੇਹਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਦਬਾਅ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

(viii) ਕਿ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਲੇਂਟ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਐਕਸਟੋਰਟ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ। ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਰਿਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਭਾਜਨ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

5. ਜਿਲ੍ਹਾ ਮੁੰਸਿਫ ਕੋਰਟ, ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨਾਮਾ ਮਿਤੀ 7ਵੀਂ ਅਪ੍ਰੈਲ, 2005 ਨੂੰ O.S. ਨੰਬਰ 101 ਦੇ 2004 ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮੁੱਖ ਨਿਰਣੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:

(i) ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਜਿਲ੍ਹਾ ਮੁੰਸਿਫ ਕੋਰਟ, ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੀ ਫਾਇਲ 'ਤੇ O.P. ਨੰਬਰ 7 ਦੇ 1992 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਲਾਨ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਭਾਜਨ ਦੀਦ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਰਦਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਐਲਾਨ ਨਾਲ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਭਾਜਨ ਦੀਦ ਇੱਕ ਅਰਜਿਸਟਰਡ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਵੈਧ ਸੀ।

(ii) ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ O.S. ਨੰਬਰ 347 ਦੇ 1991 ਵਿੱਚ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਲ੍ਹਾ ਮੁੰਸਿਫ ਕੋਰਟ, [ਬੀ. ਵੀ. ਨਾਗਰਾਥਨਾ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ]

ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚੋਂ, ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਉਥੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਸਨ ਅਤੇ ਮਰਹੂਮ ਮਾਰੀਮੁਥੂ, ਨੂੰ ਇੱਕ-ਤਿਹਾਈ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 347 ਦੇ 1991 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੈਧ ਵੰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਤਿਹਾਈ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲੇਗਾ।

ਓ.ਪੀ. ਨੰਬਰ 7 ਦੇ 1992 ਅਤੇ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

(iii)

ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵੰਡ ਦੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਵੈਧ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੀ ਸਬ-ਕੋਰਟ ਨੇ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ। ਚੂੰਕਿ ਵੰਡ ਦੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਅੰਤਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੱਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਬਾਰਡ ਸੀ।

(iv)

ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹੀ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ, 1964 ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਕਤ ਸੰਪਤੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜਤਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ।

(v)

ਕਿ ਪਰਵਾਨਗੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮੰਗੀ ਹੋਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਸੰਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ। ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ 1964 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵੰਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਬਿਨਾਂ

ਕਿਸੇ ਰੋਕ-ਟੋਕ ਦੇ ਆਨੰਦ ਮਾਣਣ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ।

6. ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਪਰਵਾਨਗੀ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 38 ਦੇ 2005 ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। 17ਵੀਂ ਫਰਵਰੀ, 2006 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ, ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਨਿਰਣਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਹੇਠਾਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

i)

ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਡੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ। ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਾਸ-ਪ੍ਰਸ਼ਨੇਤਰੀ ਵਿੱਚ ਡੀ.ਡਬਲਿਊ-1 ਨੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰਾਂ ਯਾਨੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਵੰਡ ਦੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਨਿਰਵਾਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੱਟਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸਤ ਅਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀਆਂ ਲਈ ਪੱਟੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ii) ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਵੱਲੋਂ 1964 ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀਆਂ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਬੰਧੀ ਅਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਸਤ ਰਸੀਦਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 1964 ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੰਡ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ।

iii) ਚੂੰਕਿ 1964 ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮਰਹੂਮ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸਰਵਾਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਬੰਧੀ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ 26 ਜਨਵਰੀ, 1994 ਨੂੰ ਦਰਜ ਵਸੀਅਤ ਇੱਕ ਵੈਧ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

iv) ਕਿ ਪਲੇਂਟਿਫ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ 26 ਜਨਵਰੀ, 1994 ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਲੇਂਟਿਫ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ।

7. ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਪਲੇਂਟਿਫ ਨੇ 2007 ਦੇ ਨੰਬਰ 92 ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਮਦੁਰਾਈ ਬੈਂਚ ਦੇ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਪਸੰਦ ਕੀਤੀ। 6 ਅਗਸਤ, 2007 ਨੂੰ ਦਿਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ, ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਲੇਂਟਿਫ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ:

i) ਕੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹਨ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਕਾਰਨ ਬਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਸੂਟ ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਦੀ 23.03.1999 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੀ ਮੱਦਰਾਸ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਰੀਮਾਂਡ ਤੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਹ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਹਨ ਜਾਂ ਪੇਰਿਆਇਆਹ ਸਰਵਾਈ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਹਨ?

ii) ਕੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਹਨ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਬ-ਕੋਰਟ, ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਸੂਟ ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਬਾਰ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ

ਕਿ ਕੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹਨ?

iii) ਕੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਬ-ਕੋਰਟ, ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਮੂਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 7 ਦੇ 1972 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਥੇ ਬੀ-10 ਦੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ?

iv) ਕੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਡੀਡਬਲਿਊ-1 ਦੇ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੇਰਿਆਇਆਹ ਸਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ?

v) ਕੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਜੋ ਵਿਕ੍ਰਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ, ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਚੁਕੌਤੀ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਤੀਜੇ ਸਨ:

(i) ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਪੀਲ ਸੂਟ ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਕਿ ਪੇਰਿਆਇਆਹ ਸਰਵਾਈ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਅੰਤਿਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਬਾਰ ਸੀ।

(ii) ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਅਸਫਲ ਮੁਦਈ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਤਿੰਨ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਿਆਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਰੁਖ ਕੀਤਾ ਹੈ।

8. ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ. ਵੀ. ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹਾਂ ਲਈ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ. ਕੇ.ਕੇ. ਮਾਣੀ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

9. ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਵਾਦੀ ਵੱਲੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਵਾਦੀ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੰਡ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸ਼ਡਿਊਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀਆਂ ਦੀ ਕਥਿਤ ਵੰਡ ਇਕ ਇਨਾਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਉਕਤ ਇਨਾਮ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1)(ਈ) ਅਨੁਸਾਰ ਰਜਿਸਟਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਇਸਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ "ਐਕਟ" ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ)। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 49 ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਧਿਆਂਤਰ ਇਨਾਮ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਇਨਾਮ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੈਧਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੂੰਕਿ ਉਕਤ ਇਨਾਮ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰਿਵਾਰ ਜੋਇੰਟ ਹੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸ਼ਡਿਊਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀਆਂ ਜੋਇੰਟ ਪੁਰਖੂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਵੰਡ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਰਕਰਾਰ ਸੀ।

10. ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 347 ਦੇ 1991 ਵਿੱਚ ਪੇਰਿਆਇਆ ਸਰਵਾਈ, ਵਾਦੀ ਦੇ ਦਾਦਾ ਵੱਲੋਂ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਪਰਿਣਾਮਕ ਰਾਹਤ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਿਲਾਫ ਜਿਸ 'ਤੇ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 93 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਕਤ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਮੁੜ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਾਮਲਾ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮ 'ਤੇ ਹੀ ਨਿਰਣਾ ਦੇਵੇ। ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਮੁੜ ਭੇਜਣ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰਣੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸ਼ਡਿਊਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀਆਂ ਜੋਇੰਟ ਪੁਰਖੌਤੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੁੜ ਭੇਜਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੰਡੇਟ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵੰਡ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੁੜ ਭੇਜਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਸਿਰਫ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸ਼ਡਿਊਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਣ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਹੋਣੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਹਦ ਤੱਕ ਗਲਤ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਭੇਜਣ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਕਤ ਨਿਰਣਾ ਪਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

11. ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਦਿਆਂ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਲਤ ਖੋਜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਖੋਜ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਵੀ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਦਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

12. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬਮਿਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖਤੀਆਂ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ:

a) ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹੇਮ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, [1968] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 639।NONE NONE

b) ਸਤੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, [1969] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 244।NONE NONE

c) ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਲਾਲ, [1989] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 99।NONE NONE

d) ਅਸਰਾਰ ਅਹਮਦ ਬਨਾਮ ਦੁਰਗਾਹ ਕਮੇਟੀ, ਅਜਮੇਰ, ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1947 ਪੀ.ਸੀ. 1।NONE NONE

13. ਉਲਟ, ਜਵਾਬਦੇਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਿਆਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਧਿਅਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੋਇੰਟ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਇੰਟਰ ਵਿਵੋਸ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੰਡ ਸਿਰਫ ਜੋਇੰਟ ਪਰਿਵਾਰ ਜਾਂ ਪੁਰਖੇਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਪਾਰਸੀਨਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਧੀਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪਤੀਆਂ ਸਬੰਧੀ ਹਿੱਸੇ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪੇ ਜਾਂਦੇ, ਅਜਿਹਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਹਿੱਤ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਧਿਅਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

14. ਵਿਕਲਪਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਵਿੱਚ, 1964 ਵਿੱਚ ਪੁਰਖੇਦੀ ਜੋਇੰਟ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵਿਭਾਜਨ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਖੋਜ ਨੇ ਅੰਤਿਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ। ਉਕਤ ਖੋਜ ਪਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਲਈ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਖੋਜ ਨੂੰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਦਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

15. ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮਾਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਬਹਸ ਖਾਤਰ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰੀਮਾਂਡ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ, ਅਰਥਾਤ ਮਧਿਅਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਮਾਂ ਸਾਰਣੀ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ ਪਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਨਾਲ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ

ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ, ਇਸ ਦੇ ਬਜਾਏ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵੰਡ ਲਈ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਦੁਰੁਪਯੋਗ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ।

16. ਉਪਰੋਕਤ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਲੋਂ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਜਵਾਬਦੇਹਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਝਾਅਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਿੰਨ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ:

a) ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉਪ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਸੰਘਟਨ, [1976] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 119.
b) ਭੂਪ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮੇਜਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, [1995] 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 709.
c) ਰਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਗਰੇਵਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਨਜੀਤ ਕੌਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, [2020] 9 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 706.
d) ਰੂਪਾਦਮਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਟਿੱਕਾ ਮਹੇਸ਼ਵਰ ਚੰਦ, [2021] 7 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 446.

17. ਸੰਬੰਧਿਤ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਕੀ, ਪਲੇਂਟੀਫ ਵਲੋਂ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਦੀ ਤਾਰੀਖ 23 ਮਾਰਚ, 1999 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਅਤੇ ਦਿਵੰਗਤ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵਿਭਾਜਨ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

18. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਬੇਬਾਕ ਤੱਥ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ:-

(a) ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਬੰਧ ਵਿਵਾਦਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪੇਰਿਆਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਰਾਹੀਂ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ, ਪੀ.ਆਰ. ਰਾਮਸਵਾਮੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਰਾਹੀਂ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ, ਨਾਮਤ: ਪੀ.ਆਰ. ਕਸੀਲੀਨਾਗਮ - ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਤੇ ਦਿਵੰਗਤ ਮਾਰੀਮੁਥੂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਪਲੇਂਟੀਫ ਪੀ.ਆਰ. ਕਸੀਲੀਨਾਗਮ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ।

(b) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਦਾਦਾ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਸੀਅਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।

(c) ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 347 ਦਾ 1991 ਵਿੱਚ ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੀ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਮੁੰਸਿਫ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਵੱਲੋਂ ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਰੋਕ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਖਾਰਜੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰੰਭਿਕ ਡਿਕਰੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦਾ 1993 ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਚੌਥਾਈ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(d) ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦਾ 1993 ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੰਪਤੀਆਂ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਸਨ ਅਤੇ 1964 ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

(e) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਥੇ ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੀ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਮੁੰਸਿਫ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 101 ਦਾ 2004 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ

ਖਿਲਾਫ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 38/2005 ਦੇਵਕੋਟਾਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦਾ 1993 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਖੋਜ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੇ ਅੰਤਿਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।

(f) ਅਪੀਲ ਦੀ ਖਾਰਜੀ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਐਸ.ਏ. ਨੰਬਰ 92 ਦਾ 2007 ਮਦੁਰਾਈ ਬੈਂਚ ਦੀ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅੱਗੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

19. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਤਰਕ ਦਾ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ ਤੇ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦਾ 1993 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਖੋਜ ਸੀ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸੇ ਸੰਪਤੀ ਵਿਸਾਵੀ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਬਜ਼ਾਗੀ ਲਈ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਣਾਉਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦਾ ਤਰਕ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਖੋਜ ਰੀਮਾਂਡ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਬੰਧਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਲਟ, ਜਵਾਬੀਆਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੰਪਤੀਆਂ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਸਨ ਜੋ 1964 ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਾ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅੰਤਿਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਬਜ਼ਾਗੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਜ਼ਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

20. ਉਪਰੋਕਤ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰਕ ਸੀ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਤਥਾਕਥਿਤ ਵੰਡ ਪੰਚਾਇਤਦਾਰਾਂ (ਮਧਿਆਸਤਾਂ) ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਇਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹੀ, ਰਜਿਸਟਰ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਵੈਧਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਇਨਾਮ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

b) ਸਤੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ, [1969] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 244, ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ ਕਿ ਜੋਇੰਟ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਇਨਾਮ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) (ਬੀ) ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ 49 ਅਧੀਨ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੰਡ ਲਈ ਇਨਾਮ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1940 ਅਧੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਇਨਾਮ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਹਵਾਲੇ ਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੇ ਇਨਾਮ ਨੇ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ ਰੁ. 100 ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਬਹੁਮਤ (2:1) ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਕ ਮਧਿਆਸੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇਨਾਮ ਜੋ ਰੁ. 100 ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਣ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਇਨਾਮ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 49 ਅਧੀਨ ਦਾਖਲ ਕਰਨਾ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜੋ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਅਨੁਸਾਰ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਚੰਪਾਲਾਲ ਬਨਾਮ ਮਸਤ. ਸਮਰਥ ਬਾਈ, [1960] 2 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 810 ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਉੱਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਾਸ਼ੀਨਾਥਸਾ ਯਾਮੋਸਾ ਕਬਾਡੀ ਬਨਾਮ ਨਰਸਿੰਗਾ ਭਾਸਕਰਸਾ ਕਬਾਡੀ, [1961] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 792 ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ:

“ਪੰਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਰਿਕਾਰਡ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਨਾ ਤਾਂ ਸਟੈਂਪ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਪੰਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਦੀ ਹੈ, ਇਕ ਗੈਰ-ਵਸੀਅਤੀ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਨੂੰ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਬਣਾਉਣ, ਐਲਾਨ ਕਰਨ, ਸੌਂਪਣ, ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਜਾਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਅਧੀਨ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੋਣ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ

ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।"

ਉਕਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇ.ਐਸ. ਹੇਗੜੇ ਜੀ. ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਗਈ ਘੱਟ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਰਾਏ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਮਧਿਆਸੀ ਦਾ ਇਨਾਮ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਰ ਕਦਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17(1) (ਬੀ) ਲਈ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਨਾਮ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ, ਐਲਾਨ ਕਰਨ, ਸੌਂਪਣ, ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਚਾਹੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵੀ, ਰੁਪਏ ਇੱਕ ਸੌ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਦੇ ਮੁੱਲ ਵਾਲੇ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਜਾਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੋਣ ਯੋਗ ਹੈ।

ਸੀ) ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਲਾਲ, [1989] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 99 ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਧਿਆਸੀ ਦਾ ਇਨਾਮ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਟੈਂਪ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਨਾਮ ਅਣ-ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰੁ. 100 ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਨਾਮ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਟੈਂਪ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕੋਈ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨਾਮ ਨੇ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ; ਇਹ ਸਿਰਫ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਇਨਾਮ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਉੱਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗ

"14. ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਉਸ ਸੰਪਤੀ ਨਾਲ ਸੌਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਅਜਿਹਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਬਿਆਨਾਂ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਤੇ ਮੁਕੰਮਲ ਖਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਟਾਈਟਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਧਾਰਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦ ਤੱਕ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਇਸਦਾ ਨਾ-ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਰਤਨ ਲਾਲ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤਮ ਹਰਿਤ, [1974] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 109 ਉੱਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਧਿਆਸਥਤਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਕੇਵਲ ਜਵਾਬੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਸੰਪਤੀ ਸਮੇਤ ਕਾਰਖਾਨੇ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਵੰਟਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਬੀ. ਵੀ. ਨਾਗਰਥਨਾ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ]

ਇਨਾਮ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰਕਮ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਰੁ. 100/- ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

22. ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਿਟੇਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ:

a) ਕਾਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਉਪ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਸੰਘਟਨ, [1976] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 119, ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਚੈੱਕਰਡ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲਈ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਹੋਈ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਪਾਰ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਸਮਝੌਤਾ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜਾਂ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ "ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧਨ" ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੌਦਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ

ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਦਸਿਆਂ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 10 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਤੱਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਯੋਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਕਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

“10. ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਦੇ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਮੌਲਿਕ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਠੋਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਲਈ, ਮਾਮਲਾ ਨਿਮਨਲਿਖਿਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

(1) ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਇੱਕ ਸਚਮੁੱਚ ਵਾਲਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਵਾਦਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਦਵੰਦੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਵੰਡ ਜਾਂ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਵੇ;

(2) ਉਕਤ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਸਵੈਚਛਿਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ, ਜਬਰ ਜਾਂ ਅਣਉਚਿਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ;

(3) ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਇੱਕ ਮੌਖਿਕ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ;

(4) ਇਹ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸਿਰਫ ਤਦ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾਈਆਂ ਜਾਣ। ਇੱਥੇ ਵੀ, ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਿਊਟੇਸ਼ਨ ਲਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਸਿਰਫ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੱਕ ਪੈਦਾ ਜਾਂ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(2) (ਸਿਕ) (ਧਾਰਾ 17(1)(ਬੀ)? ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ;

(5) ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਪੂਰਵਵਰਤੀ ਟਾਈਟਲ, ਦਾਵਾ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਸੰਭਵ ਦਾਵਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਟਾਈਟਲ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਧੀਨ ਦੂਜੀ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦਾਵੇ ਜਾਂ ਟਾਈਟਲ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਇਕੱਲਾ ਮਾਲਕ ਮੰਨਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੂਰਵਵਰਤੀ ਟਾਈਟਲ ਨੂੰ ਮਾਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ;

(6) ਭਾਵੇਂ ਬੋਨਾ ਫਾਈਡ ਵਿਵਾਦ, ਮੌਜੂਦਾ ਜਾਂ ਸੰਭਵ, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਾਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕਰਨ, ਇੱਕ ਬੋਨਾ ਫਾਈਡ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਹੱਲ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪ੍ਰਬੰਧ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ, ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 20 ਵਿੱਚ ਨਿਮਨਲਿਖਿਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਦਿੱਤੇ:

“ਅਸੀਂ, ਇਸ ਲਈ, ਨਿਮਨਲਿਖਿਤ ਆਮ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਵਾਪਸ ਕਰਾਂਗੇ:

(1) ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਮੌਖਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(2) ਜੇ ਇਹ ਮੌਖਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ।

(3) ਜੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੌਖਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ “ਦਸਤਾਵੇਜ਼” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ

ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ (ਜਦੋਂ ਮੁੱਲ Rs. 100 ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇ) ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

(4) ਕੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ "ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ" ਹੈ, ਇਹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਲਿਖਤ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਅਤੇ ਉਸ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(5) ਜੇਕਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ "ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ" ਸੀ, ਤਾਂ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਭਾਵੇਂ ਕੀਮਤ ਰੁ. 100 ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇ); ਅਤੇ, ਜਦੋਂ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਮੁੱਲ ਲਈ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਸਵੀਕਾਰਤਾ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਜਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਵਜੋਂ।

(6) ਜੇਕਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ "ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ" ਸੀ ਅਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਕੀਮਤ ਰੁ. 100 ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਇਹ ਰਜਿਸਟਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਅਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਸਬੂਤ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੈ।"

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਨੈਈਨਤਾ ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਚੂੰਕਿ ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਅਸਤਿਤਵ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝੌਤਾ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ ਤੇ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਾਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਹੋਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਪਾਰਸਪਰਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਧੀਨ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਲਾਭ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ।

b) ਭੂਪ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮੇਜਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, [1995] 5 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 709, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (2) (ਛੇ) ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਧਾਰਾ 17 (2) (ਪੰਜ) ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ:

“18. ਧਾਰਾ (ਛੇ) ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ, ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ: (1) ਸਮਝੌਤਾ ਫੈਸਲਾ ਜੇਕਰ ਬੋਨਾ ਫਾਈਡ ਹੋਵੇ, ਭਾਵ ਕਿ ਸਮਝੌਤਾ ਸਟੈਂਪ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨਾਕਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਲਟ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਸਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

(2) ਜੇਕਰ ਸਮਝੌਤਾ ਹੁਕਮ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਲਈ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ 100 ਰੁਪਏ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇ ਹੱਕ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਹਿੱਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।

(3) ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

(4) ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਹਿਤ ਨਾ ਕਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਹੌਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਸਮਝੌਤੇ ਕਾਰਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

(5) ਜੇਕਰ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਈ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ "ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਾ ਹੋਵੇ", ਤਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (vi) ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਸੋਧ ਐਕਟ 21 ਦੇ 1929 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਉਤਪਤੀ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੂਲ ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਹੋਂਦੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਗੈਰ-ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜੀ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੀ।

c) ਵਿੱਚ ਰਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਗਰੇਵਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਨਜੀਤ ਕੌਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, [2020] 9 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 706 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਮੁੜਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

d) ਰਿਪੁਦਮਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਟਿੱਕਾ ਮਹੇਸ਼ਵਰ ਚੰਦ, [2021] 7 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 446 ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਭਰਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨੀ ਵਿਵਾਦ ਸੰਬੰਧੀ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ। ਮੁਦਾਈ, ਉੱਥੇ, ਸਮਝੌਤਾ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਿਊਟੇਸ਼ਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਾਇਬ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੂੰ ਮਿਊਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤੋਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਕਤ ਆਦੇਸ਼ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਮੀਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹੱਕ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ ਰਾਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਾਰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਹੱਕ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 17 (1) (ਵੀ) ਅਤੇ (ਵੀਆਈ) ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨੂੰ ਉਲਲੇਖਿਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) ਮਾਰੀਮੁਥਨ।" ਵੇਰਵੇ

ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਐਮ. ਪੇਰਿਯੈਯਾ ਸੇਰਵਾਈ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪਤਨੀਆਂ ਸਨ

ਵੀਰਾਯਕਲੀ – ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ$_{NONE}$

ਕਾਲੀਅੰਮਾ – ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ$_{NONE}$

ਪਹਿਲੀ ਪਤਨੀ ਰਾਹੀਂ ਜਨਮਿਆ ਪੁੱਤਰ ਰਾਮਸਾਮੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਰਾਹੀਂ ਜਨਮੇ ਪੁੱਤਰ ਕਸਿਲਿਗਮ ਅਤੇ ਮਾਰੀਮੁਥਨ ਹਨ।

ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਰਾਮਸਾਮੀ ਅਤੇ ਕਸਿਲਿਗਮ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਹਿਮਤੀ ਬਿਆਨ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਮਤਿਆਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ 5. ਇਹ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪੰਚਾਇਤਦਾਰਾਂ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਸਿਲਿਗਮ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ, ਬੈਂਗਲੋਰ ਐਮ. ਸੇਥੁਰਾਮਨ ਵੱਲੋਂ ਇੱਟਾਂ ਲਈ ਭੱਠੇ ਸਬੰਧੀ 20,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਾਲੇ ਚੂਨੇ ਦੇ ਪੱਥਰ ਲੈਣ ਲਈ, ਚੂੰਕਿ ਕਸਿਲਿਗਮ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ 340 ਰੁਪਏ (ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਸੌ ਚਾਲੀ ਰੁਪਏ) ਲੈਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ਇਹ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕਸਿਲਿਗਮ ਉਕਤ ਰਕਮ 340 ਰੁਪਏ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਤੋਂ ਭਰੇਗਾ।

6. ਬੈਂਗਲੋਰ ਵਿੱਚ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਮੁੱਲਿਆਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਸ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸਾਰੇ

ਸਮਾਨ/ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਅਤੇ ਉਕਤ ਸਕੂਲ ਨੂੰ ਯਾ ਤਾਂ ਰਾਮਸਾਮੀ ਜਾਂ ਕਸਿਲਿੰਗਮ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਵੀ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਟੋਕਨ ਨੂੰ ਉੱਛਾਲ ਕੇ ਸਫਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ। ਉਕਤ ਸਕੂਲ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪੰਚਾਇਤਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ 3,000 ਰੁਪਏ (ਰੁਪਏ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਹੀ) ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਕਤ ਸਕੂਲ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਪਰੋਕਤ ਰਕਮ ਦੇ 3,000 ਰੁਪਏ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਐਮ. ਪੇਰਿਯੈਯਾ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਖਰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੰਚਾਇਤਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਿੰਨੋਂ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ 3,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

7. ਇਹ ਹੋਰ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੁਵੱਕੂ ਘਰ ਨੂੰ ਬਾੜ੍ਹ ਵਾਲੇ ਅਹਾਤੇ ਸਮੇਤ ਪੇਰਿਯੈਯਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੋ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਐਸ.ਨੰ.181/1 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ 1.40 ਸੈਂਟ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਘਰ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਵਰਤਣ ਦਾ ਹੱਕ ਦਿੰਦਿਆਂ। ਇਹ ਵੀ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਅਤੇ ਦੋ ਬੈਲ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਗਾਂ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

8. ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੇਰਿਯੈਯਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਭੈਣ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ 1,000 ਰੁਪਏ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ, ਪੰਚਾਇਤਦਾਰ, ਅੱਜ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ 1,000 ਰੁਪਏ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

9. ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਮੰਗਲਮ ਦੇ ਕਰੁਵਾਰਿਵਿਦਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਰ ਦੇਣ ਲਈ, ਇਹ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਫਾਰਮ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਪਰਤ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਤਿੰਨੋਂ ਭਾਈਆਂ ਕੋਲ ਧਾਰਮਿਕ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨੋਂ ਹਿੱਸੇ ਹੁਣ ਤੋਂ ਰਾਮਸਾਮੀ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਹੇਠ ਇੱਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕੱਲੁਪੱਟੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ 800 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸਦੀ ਧੀ ਸੇਗੱਪੀ ਨੂੰ ਵੇਚੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਕੀਮਤ ਤੇ ਹੀ ਵੇਚੀ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ, ਪੰਚਾਇਤਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਘਰ ਨੂੰ ਨਾਰੀਅਲ ਮਾਟਾਈ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਸਿਲਿੰਗਮ ਅਤੇ ਮਾਰੀਮੁਥਨ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਾਰੀਮੁਥਨ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਵੀ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਨੱਟਾਵਿਲਾਈ ਘਰ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਲਾਂਸ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਰਵਾਇਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ, ਰਾਮਸਾਮੀ ਨੂੰ ਉਕਤ ਮਾਣ ਲਈ ਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਸਾਨੂੰ, ਪੰਚਾਇਤਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਕਮਤ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਪੰਚਾਇਤਦਾਰ

1. ਐਸ. ਅੱਪਸਾਮੀ ਸੇਰਵਾਈ, ਉੱਚਨਾਈ

2. ਭੂਤਾ ਥਿਰੂ ਮੁਥੈਯਾਂ ਸੇਰਵਾਈ, ਏਥੱਪਾਦਿਵਾਇਲ

3. ਐਮ. ਮੁਥੀਆਹ ਸੇਰਵਾਈ ਉੰਬਈਉਰ ਇਰੁੱਪੁਕੁੜੀ ਦਾ

4. ਅਨਾ. ਅਨਮੁਗੱਪਨ

5. ਐਸ.ਵੀ. ਦੁਰਾਈ ਸੇਰਵਾਈ, ਸਥਾਮੰਗਲਮ।

ਅਸੀਂ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਪੜ੍ਹ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਪਰੋਕਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਪਰੋਕਤ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਮੰਨਾਂਗੇ।

Sd/- ਐਮ. ਪੇਰਿਯਾਇਆ ਸੇਰਵਾਈ

Sd/- ਰਾਮਸਾਮੀ

Sd/- ਕਸਿਲਿੰਗਮ

ਫੈਸਲਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਪੰਚਾਇਤਦਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਂ।

Sd/-

(ਅਸਪ□ਟ) ਇਕ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੇ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਾਂਝੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਸਤੂ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਐਨੈਕਸਚਰ ਪੀ-10 (ਐਕਸ. ਬੀ-13) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਟਾਈਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪੱਤਰ/ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਵਸਥਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਿਤ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜਾਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(1)(ਈ) ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (2) (ਵੀ) ਅਧੀਨ ਕਲਪਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 17 (1) (ਈ) ਅਤੇ 17 (2) (ਵੀ) ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ:

"17. ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।—(1) ਅਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜੋ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਜੇਕਰ ਜਾਇਦਾਦ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਉਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਿਥੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਮਿਤੀ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਨੰਬਰ XVI ਦਾ 1864, ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1866, ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1871, ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1877, ਜਾਂ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨਾਮਤ:—

xxx xxx xxx

(ਬੀ) ਹੋਰ ਗੈਰ-ਵਸੀਅਤੀ ਉਪਕਰਣ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੌ ਰੁਪਏ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ, ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ, ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ, ਸੌਂਪਣ, ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ;

xxx xxx xxx

(2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਖੰਡ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ:—

xxx xxx xxx

(ਵੀ) ਕੋਈ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜੋ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1ਏ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦ ਨੂੰ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੌ ਰੁਪਏ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ, ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ, ਸੌਂਪਣ, ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ, ਜਦੋਂ ਨਿਰਵਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ, ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ, ਸੌਂਪਣ, ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਏਗਾ।" 24. ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿਸਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਇਨਾਮ ਸਿਰਫ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਮਾਪਾਂ ਅਤੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡਣ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਸਤਵਿਕ ਵੰਡ ਦੇ ਕਰਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਵੰਡ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (2) (ਵੀ) ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਅਸਰਦਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵੰਡ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਧਾਰਾ 17 (2) (ਵੀ) ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਰਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਖੁਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਖੁਦ ਵਿੱਚ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ, ਜਦੋਂ ਨਿਰਵਾਹ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਰਾਹਤ ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਏਗਾ, ਪਹਿਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰਯ ਹੈ ਵਿਦੇ ਰਣਜੰਗਮ ਅਯਰ ਬਨਾਮ ਰਣਜੰਗਮ ਅਯਰ, ਏਅਰ 1922 ਪੀਸੀ 66.

25. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਬੀ-13 ਇਨਾਮ ਇਕ ਸਮਝੌਤਾ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨੋਟ ਦੀ ਤਰਾਂ ਹੈ, ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਲਈ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਦਮਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇਕ ਸਮਝੌਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਰਜਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਤਰਕ ਦੀ ਦੂਜੀ ਬਾਂਹ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

26. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਓ.ਪੀ. ਨੰਬਰ 7 ਦੇ 1972 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1940 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟ੍ਰੇਟਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਨਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਇਕ ਫੈਸਲਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸੀ ਕਿ ਇਨਾਮ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਸਰਾਸਰ ਗਲਤ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਨਾਮ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਰਲੇਖ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, 22 ਅਗਸਤ, 1975 ਨੂੰ ਓ.ਪੀ. ਨੰਬਰ 7 ਦੇ 1972 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਨਾਮ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਜਿਸਟਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਕ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਗਲਤ ਹੈ।

27. ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਬੀ-13 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

28. ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਦੇ 1993 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਖੋਜ ਜੋ ਕਿ ਸੂਟ ਵਾਲੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ 1964 ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਾਰਟੀਆਂ 'ਤੇ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ [ਬੀ. ਵੀ. ਨਾਗਰਥਨਾ, ਨਾਇਬ ਨਿਆਂਕਾ.]

ਇਸ ਲਈ ਪਲੇਂਟਿਫ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜੋ ਉਸੇ ਰਾਹਤ ਲਈ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਏ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 37 ਵਿੱਚ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਖਿਕ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਏ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ:

"ਉਸਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 1964 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦੀ ਸੂਚੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ

ਪੰਚਾਇਤ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਮੁਚਲਿਕਾ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬੇਸ਼ੱਕ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ, ਵੰਡ ਪਲੇਂਟਿਫ ਦੁਆਰਾ 1964 ਵਿੱਚ ਪਲੇਂਟਿਫ ਦੇ 3 ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਨਾਲ ਅਸਰਦਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਨ, ਇਹ ਪਲੇਂਟਿਫ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰੇ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਉਸਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ, ਸਵੈ-ਅਰਜਿਤ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਹੈ।"

ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਜਮੇਰ ਦੀ ਦੁਰਗਾਹ ਕਮੇਟੀ ਵਿਰੁੱਧ ਅਸਰਾਰ ਅਹਿਮਦ, ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1947 ਪੀ.ਸੀ. 1 ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਨਿਮਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਰਯਾਪਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਤੀਜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਗਲਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬੰਧਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤ 'ਤੇ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

29. ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਤੱਕ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਸਰਾਰ ਅਹਿਮਦ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, 1964 ਵਿੱਚ ਪੂਰਵਜਾਂ/ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਲਈ ਵੰਡ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਦਾਂਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

30. ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਸਿਦਾਂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਫੈਸਲੇ ਹਵਾਲੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ: -

a) NONEਮਥੁਰਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਰਜੂ ਜੈਸਵਾਲ ਬਨਾਮ ਦੋਸੀਬਾਈ ਐਨ.ਬੀ. ਜੀਜੀਭੋਯ (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1971 ਐਸ.ਸੀ. 2355)NONE ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:NONE NONE

"10. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਦਿਆਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਹੀਅਤ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੱਦਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੱਥ ਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਿਤ ਸਵਾਲ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਤੱਥ ਪਹਿਲੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸੇ ਕਾਰਣ ਲਈ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ, ਜਿਥੇ ਫੈਸਲਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਸਟੈਚਿਊਟ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ, ਇਹ ਉਹੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਾਅਦ

ਮੋਹਨਲਾਲ ਗੋਇੰਕਾ ਬਨਾਮ ਬੇਨੋਯ ਕਿਸ਼ਨਾ ਮੁਖਰਜੀ (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਐਸ.ਸੀ. 65), ਦੂਜੇ ਦੌਰ ਦੀ ਲੜਾਈ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਉਹੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਰਮਿਆਨ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਨੇ ਯਹਾਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਮਲ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੱਕ ਅੰਤਿਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ ਕਰਜਦਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਰੀਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ। ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 23 ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ :-

ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਬਨਾਮ ਹੇਮੰਤ ਕੁਮਾਰ ਭੱਟਾਚਾਰਜੀ (ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1966 ਐਸ.ਸੀ. 1061) ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਮੁੱਦਾ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਅਜਮਾਉਣ ਲਈ ਖਾਸ ਅਦਾਲਤ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੀਖਿਆ ਜਾਂ ਉੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਅਪੀਲ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਉਹ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਉਠਾਉਣਗੇ।

ਅੰਕਿਤ ਜੈਵਾਨ
(ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ : ਸ਼ੁਭਾਂਸ਼ੂ ਦਾਸ, ਐਲ.ਸੀ.ਆਰ.ਏ.)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Vasu Gupta
Advocate